

Çocuğumuza nasıl davranmamız gerekir?

✓İlgilerini göz önünde tutarak onun yeteneklerini geliştirecek ortamı çocuk için hazırlamalıyız.

✓Duyularımızı net ve açık olarak ifade etmeliyiz.

✓Aile içinde güvenli ve şeffaf olmalıyız.

✓Problemlerle nasıl baş edeceğimizi birlikte araştırmalıyız.

✓Yol göstermeli, ama alacağı kararlarda serbest bırakılmalıyız.

✓Aile içinde şiddet ve duygusal yaptırım yerine ikna etme düşüncesiyle hâkimiyeti sağlamalıyız.

✓Sözlerle değil davranışlarla örnek olmalıyız. (Unutmayın, en iyi model anne babadır.)

✓Çocukları gerçekten dinleyip bunu onlara göstermek gereklidir. Onunla konuşurken başka işlerle meşgul olmamakta fayda vardır.

✓Çocuklarla "sen dili" ile değil, "ben dili" ile konuşmalıyız. Örneğin; sen tembel-sin, çalışmıyorsun, sorumsuzsun (sen dili) yerine; çalışmadığın zaman **ben** üzülüyorum, çünkü hak etmediğin halde kötü not almış oluyorsun vb tarzında "ben dili" kullanarak konuşmalıyız.

✓Olumlu yönleri ve başarıları ön plana çıkarmalıyız.

✓Kardeşleri ve arkadaşlarıyla kıyaslamadan, kendi başarı ve becerileri dahilinde değerlendirmeliyiz.

✓Aldığı sonuçları değil, çalışmasını ve gayretini ödüllendirilmeliyiz.

✓Yaşına ve becerilerine uygun sorumluluk verilmeliyiz.

✓Koşulsuz sevgi; başarılı olursan seni severim, istediğim gibi olursan seni severim vb ifadelerden kaçınılmalı. Çocukları koşulsuz seversek, onlara da hem kendilerini hem de insanları koşulsuz sevmeyi öğretebiliriz.

NERELERE BAŞVURULABİLİR?

Bu konuda, nerelerden yardım alabilirim?

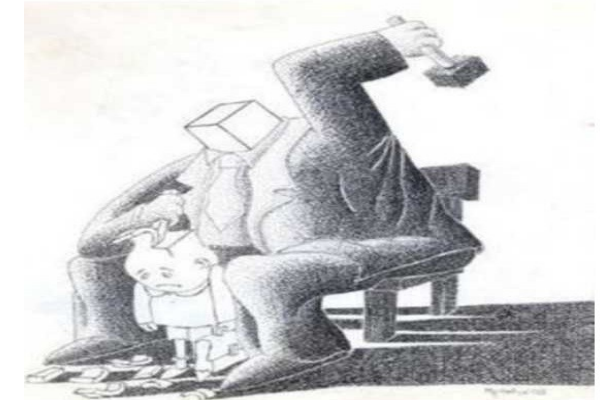
- Okul rehberlik servisi
- Rehberlik ve Araştırma Merkezi
Müdürlüğü Çocuk ve Ergen
Psikoloğu Aile Danışma Merkezleri

Albayrak İlkokulu Rehberlik Servisimiz çocuğunuzla ilgili her konuda size yardımcı olmak için hazırız.
Telefon : 0364 2131730

ALBAYRAK İLKOKULU REHBERLİK SERVİSİ ANNE BABA TUTUMLARI

ÇOCUĞUMA NASIL DAVRANMALIYIM?

Çocuğumuzun devamlı kötü ve olumsuz yönleri üzerinde durmak, yaptığı her davranışı eleştirmek, eksik ve yanlış davranışlarını araştırmak .

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, yardım duygusundan uzak, sınırlı, duygusal kırıklıkları olan, diğerlerine, özellikle kendinden küçük ve zayıflara karşı düşmanca duygulara sahip, insanlarla iyi ilişkiler kuramayan, arkadaş bulmada zorlanan bir birey olabilir.

Anne - baba olarak bizler bazen hoşgörü ile boş vermeyi birbirine karıştırabiliyoruz. Çocuğumuzun hareketlerini görmezlikten gelerek dışlamamız söz konusu olabilmektedir .

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, fiziksel ve duygusal yalnızlığa itilmektedir. Bu nedenle çocuğun tek amacı dikkat çekmek ve varlığını ispatlamak olacaktır. Aradığı sevgi ve şefkati ailede bulamadığı için sevgiyi ve şefkati dışarıdaki ilişkilerde arayacaktır.

Bizlerin, katı-baskıcı ve hoşgörüsüz tutum sergilemesi, çocuğumuzu kendi idealimizde yaşattığımız kalıplara uygun küçük bir yetişkin yapma çabası içinde olmamız. Çocuğumuzun bütün davranışlarını aşırı kontrol altına almak ve her türlü davranışına müdahale edip eleştirmek, duygu ve düşüncelerine önem ve değer vermemek

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, kendi istekleri ve ailenin kuralları arasında sıkışıp kalır. Ayrıca, kendine güvensiz, sessiz ve çekingen, başkalarının etkisinde kolayca kalabilen, aşağılık duygusu yaşayan, kendi başına karar veremeyen çocuk olarak yetişir.

Anne baba olarak, aynı davranışı kimi zaman normal karşılarken kimi zaman da cezalandırmamız.

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlayamamaktadır. Kendine ve çevresine güvensiz kişilik geliştirir. Kendi de tutarsız davranışlar sergilemeye başlar. Bunun yerine çocuğumuza karşı davranışlarımızda tutarlı olmalıyız. Örneğin bugün onaylamadığımız, bizi kızdıran bir davranışa yarın gülüp geçmemeliyiz. Aynı şekilde eşler arasında da tutarlı olmakta ve çocuğa karşı ortak tavır içinde olmakta fayda vardır.

Çocuğumuza, abartılı sevgi göstermek ve aşırı koruyucu tutumda bulunmak. “Çiçeğin suya ihtiyacı vardır; ama çiçeği çok sularsanız ölür gider .”

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, aşırı bağımlı ve özgüveni zayıf olur. Ayrıca, kendini dünyanın merkezinde görüp, bencil ve asi davranışlar sergileyebilir. Aile içerisinde her istediği yapılan çocuk, sosyal hayatta her istediğinin gerçekleşmediğini görünce hayal kırıklığına uğrar.

Çocuğumuzun elbette bize ihtiyacı var ama bırakalım kendi yapabileceği şeyleri kendi yapsın, sorumluluk almasına fırsat verelim.

Çocuğumuzu başına buyruk yetiştirmek, diletiğince davranmasına izin vermek ve çocuğumuzun üzerinde gerekli aile denetimini kurmamak.

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, devamlı birlerinden hizmet bekler, her istediğinin yapılmasını ister. Bencil ve saygısız, toplum kurallarına uymakta zorluk yaşayan bireyler olurlar.

Baskıcı ve zorlayıcı olmadan, çocuk ve anne-baba ortak kurallar/kararlar olarak bütün aile üyelerinin bunlara uyması istenebilir.

Çocuğumuzun isteklerini, “Bırak ver de ağlamsın, çocuk üzülmesin” veya “Çocuktur yapar, siz hiç çocuk olmadınız mı?” denilerek yerine getirmeye çalışmak. Çocukluğumuzda kendi yaşayamadıklarımızın çocuklarımız tarafından yaşamasını arzu etmek ve bunun için baskıcı tutum sergilemek.

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, boşlukta gibidir. Başka çocukların ve toplumun içine girdiği zaman çekingenlik, ür-keklik gösterebilir. Grup içinde etkin rol almakta zorlanır, güvensizlik içinde ve endişeli olabilir. Grubun onayını ka-zanmak için yasa dışı işler yapabilir.

Aile toplumun en küçük parçasıdır, çocuk en çok ailede öğrenir. Hayatta bazı kuralların, yasakların, sınırların olduğunu önce ailede görmesinde fayda vardır.

Çocuğumuzdan her şeyin en iyisini istemek ve yüksek başarı beklentisi içinde olmak. Kendi gerçekleştiremediğimiz şeyleri çocuklarımızın gerçekleştirmesini beklemek.

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, aşırı titiz ya da tam tersi dağınık olabilir. Yanlış yapmaktan korkarlar. Özgüvenleri oldukça zayıftır. Hayatta doyumсуuz ve mutсуuz olurlar. Çocuk her işte en iyisi ve en üstünü olmak ister. Fakat her işte istediği seviyeyi yakalamayınca hayal kırıklığına uğrar .

Her çocuk ayrı bir bireydir. Onu başka çocuklarla veya kendi gençliğimizle karşılaştırmak ona büyük bir haksızlık olacaktır. Beklenti düzeyimizi çocuğumuzun yapabilecekleri ölçüsünde tutmamızda fayda vardır.